

ОТКРАДНАТИЯ ЧАСОВНИКЪ

Пунчо и Кунчо — две бедни братчета, били пастирчета на хорските свине в едно село. Тъй се изхранвали тия две сирачета.

Сутринь изкарвали свинетъ на паша — вечеръ ги прибирали. И така — цяло лѣто.

Пжтъ имъ минавалъ край малката бакалничка на дѣдо Панталей. Всѣка сутринь отъ тамъ си вземали по малко сиренце, а хлѣбъ имъ давали хората.

Въ бакалничката, окаченъ на стената, тракалъ будилника на дѣдо Панталей. По него старецътъ познавалъ времето за отваряне и затваряне бакалничката.

И така — редовно будилникътъ звѣнѣлъ.

Една сутринь, като подкарали свинетъ на паша — Пунчо и Кунчо намислили да откраднатъ часовника на дѣдо Панталей, та като го продадатъ, да

Почнало да се свечерява. Будилникътъ на дѣдо Панталей не се обаждаль.

Дѣдо Панталей ходилъ, питалъ отъ човѣкъ на човѣкъ къде е часовника. Не го намѣрилъ. Останали свинарчетата. Сѣднали дѣдо Панталей на прага и зачакалъ. Не знаелъ къде да се дене отъ мжка. Какъ ще познае времето за затваряне! А дойде ли това време, часовникътъ иззвѣнѣвалъ и стариятъ бакалинъ спускалъ кепенцитъ на дюкянчето.

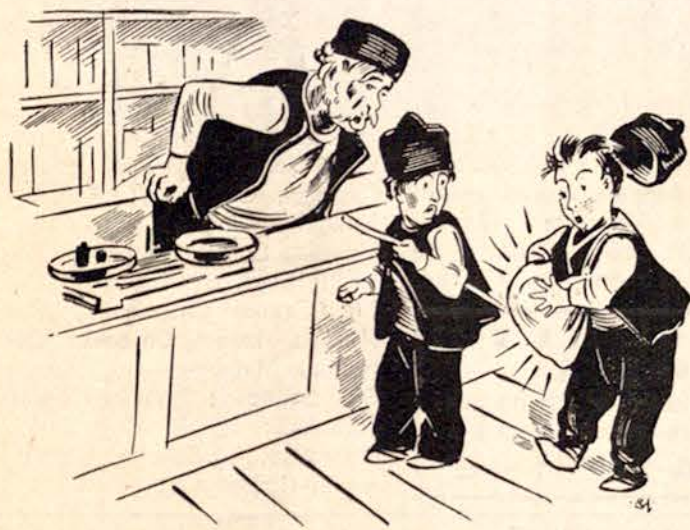
Дълго седѣлъ дѣдо Панталей на прага и най-сетне се показали и дветъ свинарчета.

Посрещнали ги той и ги запиталъ:

— Да не сте взели часовника ми, хе, тъй на шега?

— Не сме, не сме, дѣдо Панталей, какъ така! — отговорили въ единъ гласъ тѣ.

Но въ това време изъ торбичката на Кунчо иззвѣнѣлъ

си купятъ по едни нови царвули. Единиятъ ще купува, другиятъ ще краде.

Речено — свършено.

Влизатъ Пунчо и Кунчо въ бакалницата. Пунчо купува — Кунчо краде. Мушнаха часовника въ торбичката и излѣзли на полето.

будилникътъ — обаждаль на дѣдо Панталей да затваря бакалничката.

Свѣтнаха очитъ на стареца отъ гнѣвъ. Хваналъ свинарчетата. Набилъ ги хубаво.

Нищо скрито не остава — тъй казва мждрата поговорка.

Григоръ Угаровъ

ПОТОЧЕ

Южнякътъ — братъ сърдеченъ, и мене разледи, свободно дишатъ вече и моитъ гърди.

Стопли ме пакъ надежда и обичъ къмъ свѣта, че пакъ навредъ оглеждамъ дървета и цвѣтя.

И тъй съмъ азъ щастливо, че слушамъ всѣки мигъ, какъ пѣе всичко живо на свой любимъ езикъ.

И тъй съмъ азъ блажено, че още отъ зори, голѣмо и засмѣно, въ менъ слънцето гори.

И тъй ми се лудѣе въ светата тишина, когато ме огрѣе далечната луна.

На тоя свѣтъ чудесенъ за нищо не скърбя — въ сърдцето съ проста пѣсень, азъ пѣя и вървя.

Христо Огняновъ

САМОЛЕТЪ

Стига дъждъ и хладно време, — слънце, ясенъ ликъ разкрий — тежкитъ палта да снемемъ, да се втурнемъ въвъ игри!

Цѣла зима все заетъ е всѣки — дѣла и кове: готви своя самолетъ и чака пролѣтъ да повѣй.

Да повѣй изъ черни ниви — пакъ да се пробудятъ тѣ, — и по ябълки и сливи цвѣтни вейки да сплете.

Де ще ни възспрешъ тогава — нѣма студъ и зименъ гнегъ! — Всѣки на хълма застава съ безмоторенъ самолетъ.

Азъ ще викна: надпреварвамъ всички съ моя новъ моделъ! Ще надойдатъ вси другари — азъ ще бжда гордъ и смѣлъ.

Ще погледнатъ: колелата — бѣли — дѣлани на стругъ! Метъръ дълги сж крилата — нѣма ги такива другъ!

Врѣтвамъ перката и — ето: литва съ блѣснали крила самолетътъ надъ полето, като сребърна пчела.

Слънчо, сякашъ, го подпира на лжистата си дланъ, — сякашъ, самъ азъ пилотирамъ този чуденъ монопланъ!

Стига дъждъ и мрачно време, — топло слънчице, свѣтни, — да политнемъ окрили по безбрѣжни висини!

Пантелей Матеевъ

Красотитъ на родната страна

ВЪ РОЗОВАТА ДОЛИНА ПО РОЗОБЕРЪ

Вървимъ изъ роснитъ ливади, на изтокъ облакъ румѣнъ. Следъ малко Слънчо съсъ наслада лжи си златни ще разлѣй.

Навлизае въ градини чудни, на всѣки храстъ — стотици цвѣтъ разтворилъ е вѣнчета нѣжни, разнася сладкъ ароматъ.

Изъ клонитъ на дървесата се чува друженъ птичи хоръ, и глъчъ достига небесата, че пролѣтъ е и розоберъ.

Радка Станимирова

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Стилиянъ Чилингировъ

Роденъ е на 26. X. 1881 година въ гр. Шуменъ. Сега живѣе въ София.

Стилиянъ Чилингировъ е въ редицата на първитъ ни писатели. Преди нѣколко години се чествува 35 годишната му писателска и обществена дейность. Авторъ е на много книги отъ художественъ, общественъ и педагогически характеръ. Написалъ е поемата „Пѣсень за селяка“, романитъ: „Владо Булатовъ“, въ стихове, „Шинелъ безъ лагони“, „Хлѣбъ нашъ насущный“, „Деца на ада“, „Първа жертва“ „Невижданъ врагъ“ и други.

За малкитъ той е написалъ: „Ела, Слънчо, отъ горица“, „Тѣй ми се стори“, „Люлчени пѣсни“ и други.

ДРУГАРИ

На Гергьовденъ татко агънце ми купи. То ми блѣ сладко и тревница хрупа.

То ми е другарче мило и радушно, но съмъ азъ овчарче много непослушно!

Рипкаме си двама, гонимъ се изъ двора, азъ си зная само до каква умора!

Но за братска прошка, съсъ цвѣтя на края агнето гергьовско пакъ ще овѣнчая . . .

Стефанъ Станчевъ

Запомнете новия адресъ на **В-къ „СЛАВЕЙЧЕ“**

ул. Чумерна, 29. — София.

Пощенска чекова с/ка №624.

Ст. Андрейчинъ

СЪРНЕНЦЕТО

Бѣше въ началото на лѣто. Дѣдо Ангелъ взе осемъ годишния си внукъ Грудчо и отидоха съ него въ гората.

Дѣдо Ангелъ и Грудчо вървѣха дълго време, възкачваха баири, слизаха въ долове, минаваха поточета, догдето стигнаха мѣсто освѣтено и оцвѣтено и окръжено съ гора откъмъ долния край. Тѣ спрѣха тамъ и дѣдо Ангелъ избра сгодено мѣсто, седна и каза на Грудчо:

— Сега трѣбва да стоишъ мирно и да мълчишъ. А ако не можешъ, иди се разходи.

Грудчо седна, но понеже трѣбваше да стои мълчаливо и напрегнато, не изтърпѣ, стана и заби изъ гората навътре. Дѣдо Ангелъ не обърна внимание на това, а си остана спокоенъ на мѣстото. Той бѣ съсрѣдоточилъ погледа си въ една посока и не го отмахваше. Искаше да проследи и открие дивъ кошерь пчели, та на есенъ да

имъ вземе меда. И той скоро го откри, намѣри и дупката, кждето влизаха и излизаха. После отбеляза дървото и се отдалечи.

Чакъ сега той се сѣти за внучето си. Изсвири съ пръсти, чу гласа му и го намѣри въ равна и гѣста гора отъ млади дървета. Тамъ бѣше така тихо, като че ли не сжществуваха звуци.

Грудчо разправи на дѣдо си, че видѣлъ презъ дърветата сиво животно. Дѣдо Ангелъ схвана, че това ще е нѣкоя сърна. Той знаеше, че изъ такива мѣста се намиратъ сърнитъ, затова се послуша, после се скри задъ едно по-бѣло дърво, като викна и Грудчо при себе си, откъсна едно листо отъ букъ, сложи го въ устата и подсвири на съ него тънко и нѣжно, като че излизаше гласче на малко сърне. Следъ малко той повтори това изсвирване и не следъ дълго една сърна се за-

беляза да се провира между дърветата, да се застоява и да се оглежда.

Грудчо побутна дѣдо си. Но дѣдо му не мръдна и пакъ изсвири. Сърната, която още не ги виждаше, но се боеше да излиза напредъ, се осмѣли и се приближи малко къмъ тѣхъ и пакъ се послуша и огледа. Грудчо искаше да я види по-добре, наведе се и произведе шумъ. Остриятъ слухъ на сърната долови шума и тя се изгуби изъ пространната гора съ две-три подскачания само.

— Дѣдо, ама тя дали си има сърненце? — запита любопитно Грудчо.

— Има. То е скрито нѣкъде, за да не го види неприятелъ.

— Ами можешъ ли го улови? — Мога. Само че майка му ще плаче за него.

— Улови го, дѣдо, улови го! — настояваше Грудчо.

— Да го улова — каза дѣдо Ангелъ, — ами ако тебе те улови нѣкой, майка ти нѣма ли да плаче за тебе и ти за нея?

— Но азъ искамъ да го уловишъ!

Дѣдо Ангелъ замълча и си трѣгнаха къмъ село.

Следъ нѣколко дни дѣдо Ангелъ, който се губи изъ гората цѣлъ денъ и нощъ, се завърна въ село съ малко сърненце. Какъ го бѣше хваналъ, това бѣше негова тайна, пкъ и Грудчо не питаше това, а само се радваше и пипаше сърненцето, което се плашеше отъ всѣко мръдване и се криеше изъ кщци.

На другия денъ въ зори дѣдо Ангелъ зърна майката на сърненцето, до оградата на двора. Кжщата бѣше на края, близо до гората. Бѣ още много рано и Грудчо спѣше, но дѣдо Ангелъ го събуди и го изведе полека на чердачето, за да му покаже сърната, която съ озѣртане обикаляше двора.

— На вижъ, — каза той на Грудчо, — майката на сърненцето е дошла да си го вземе.

— Да уловимъ и нея, — каза Грудчо.

— А защо? — попита дѣдо му.

— Ей така, да си я имаме.

Сърната долови говора и се отдалечи съ скачане.

На другия денъ дѣдо Ангелъ взе сърнето, безъ да го види Грудчо, и го отнесе въ гората. Той стигна до мѣстото, дето се свѣрташе сърната майка и дето го бѣше навѣрно уловилъ. Взе пакъ едно листо, сложи го въ устата си и изсвири като съ гласче на сърненце. Той повтори два-три пжти това изсвирване и остриятъ му слухъ, като че долови много леко движение. Огледа се и забеляза сърната да се приближава тихо и предпазливо. Тогава той изсвири още веднѣжъ и пустна сърненцето, което все още не разбираше нищо отъ това, което става. Но то бързо се окопоти, досѣти се, че се намира въ гората, кждето бѣше преди нѣколко дена и че майка му е тука, и издаде своето гласче сжщо такова, каквото бѣ изсвирването на дѣда Ангела. Сърната го видѣ и се приближи къмъ него тихо и предпазливо.

А дѣдо Ангелъ остана скритъ и безшумно се отдалечи.